

Arrest

nr. 326 605 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2023 met referentienummer 113323.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Kruje (Albanië) op 6 augustus 1979.

Op 22 april 2017 werd de verzoekende partij in het kader van een actie van de sociale inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk.

Op 23 april 2017 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar afgegeven.

Op 1 november 2018 maakte de verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Een herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan de verzoekende partij betekend.

Op 30 november 2019 maakte de verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Een herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan de verzoekende partij betekend.

Op 27 januari 2020 maakte de verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Dezelfde dag werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 2 jaar afgegeven.

Op 3 februari 2020 heeft de verzoekende partij een verzoekschrift bij UDN ingesteld tegen de bijlage 13septies van 27 januari 2020. Bij arrest nr. 242 840 werd de UDN verworpen.

Op 20 januari 2021 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 20 januari 2021 besliste de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 248 217 van 26 januari 2021 werd het verzoek bij UDN door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 12 februari 2021 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 februari 2021 heeft de verzoekende partij afstand gedaan van haar verzoek om internationale bescherming.

Op 19 februari 2021 werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Albanië.

Op 4 mei 2021 wordt door de gemeente Grimbergen een aankomstverklaring opgesteld. De verzoekende partij is op 15 april 2021 opnieuw in België aangekomen.

Op 7 juli 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een niet Unieburger, in functie van haar echtgenote, mevr. B. H., van Albanese nationaliteit.

Op 16 december 2021 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 16 december 2021 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 27 januari 2020 herbevestigd.

Op 6 april 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Op 20 september 2022 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger, in functie van haar zoon dhr. D. S.

Op 17 maart 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 28 maart 2023 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger, in functie van haar zoon dhr. D. S.

Op 6 september 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2023 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a)m(en): L.
Nationaliteit: Albanie
Geboortedatum: (...)1979
Geboorteplaats: Kruje
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde S. D. (R.R. (...)), volgens de bepalingen van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit administratief dossier blijkt dat op 27.01.2020 een inreisverbod werd opgelegd aan betrokkene door de Belgische autoriteiten, dat inhoudt dat betrokkene voor de erin bepaalde termijn van twee jaar het verblijf en de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden. In dit kader dient opgemerkt te worden dat de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (cfr. arrest Ouhrami, Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017, arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 van de RvS).

Betrokkene werd op 19.02.2021 gerepatrieerd naar Tirana, Albanië. Op 15.04.2021 meldde hij zich reeds terug aan in België; hij liet een aankomstverklaring optekenen te Grimbergen. Uit het paspoort dat betrokkene voor onderhavige aanvraag overlegt, blijkt dat hij Albanië op 14.04.2021 heeft verlaten en op diezelfde dag de Schengenzone inreisde via Hongarije. Uit administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene sindsdien het Rijk verlaten heeft. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat het inreisverbod dat inging op 19.02.2021, niet gerespecteerd werd voor de opgelegde termijn aangezien betrokkene slechts minder dan twee maanden het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Het inreisverbod is dus nog steeds van kracht. Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd voor de volledige termijn van twee jaar en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

In principe voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er ligt niets voor wat op een dergelijke afhankelijkheid zou kunnen wijzen. Betrokkene vormt momenteel een gezin met zijn Belgische echtgenote H. B. (RR. (...)), zijn oudste minderjarig kind S. L. (RR. (...)) en zijn jongste minderjarig kind S. D. (RR. (...)), tevens ook de referentiepersoon in onderhavige aanvraag gezinshereniging).

Vooreerst wat betreft zijn echtgenote: zoals reeds gesteld, is een afgeleid verblijfsrecht voor een volwassene slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar. In casu blijkt niet dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referent dat deze hem de toekenning van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn echtgenote besloten te trouwen op 06.04.2021 te Kruje, Albanië, toen betrokkenes inreisverbod reeds was opgelegd en was ingegaan. Op dat moment waren beide zich er dus van bewust dat het uitbouwen van een gezinsleven in België als gehuwde partners met twee kinderen niet meteen tot de mogelijkheden zouden behoren in afwachting van de afloop van het inreisverbod. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. Zijn echtgenote is een

zelfstandige, economisch actieve vrouw die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf en haar kinderen te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht.

Vervolgens wat de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van het kind, in het belang van het kind rekening dient gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Ter staving van de aanvraag van betrokkene werd niets voorgelegd waaruit de buitengewone afhankelijkheid van de kinderen tegenover de vader kan blijken. Zoals reeds werd opgemerkt in de weigeringsbeslissing van 17.03.2023, verbleef betrokkene nooit legaal in het land. Al op 14.06.2012 werd hij op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Betrokkene werd meermaals opgepakt omwille van zijn illegaal verblijf en met het oog op zijn repatriëring werd hij vastgehouden in een gesloten centrum. Uiteindelijk werd betrokkene op 19.02.2021 succesvol gerepatriëerd. Klaarblijkelijk werd hij op een bepaald moment ook vervoegd door zijn echtgenote daar hun huwelijk voltrokken werd op 06.04.2021 en zij ook samen Albanië weer verlieten op 14.04.2021 om vervolgens Hongarije binnen te reizen. Het is niet duidelijk of hij ook vervoegd werd door zijn twee kinderen. De opeenvolgende vasthoudingen tijdens zijn illegaal verblijf in België wijzen er desalniettemin op dat de echtgenote van betrokkene steeds de voornaamste zorgdrager is geweest voor de kinderen. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor haar kinderen te zorgen en dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. De moeder is economisch actief en kan dus, naast de emotionele opvoeding ook materieel voor het kind instaan. Er is dus evenmin sprake van een financiële afhankelijkheid van het gezin ten aanzien van betrokkene.

Inmiddels is de referentiepersoon al 6 jaar oud en het oudste kind 8 jaar. De kinderen hebben weliswaar nog zorgen van minstens één van hun beide ouders nodig en zijn nog niet volledig zelfredzaam, maar ze hebben een leeftijd bereikt waarop de continue aanwezigheid van beide ouders niet langer strikt vereist is. In afwachting van het gevolg geven aan de resterende termijn van het inreisverbod, kan de moeder de kinderen de nodige zorgen geven zoals zij dat ook geregeld in het verleden heeft moeten doen. De moeder en de kinderen hebben bovendien de Belgische nationaliteit. Als Belgische kan de echtgenote van betrokkene ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door Kind & Gezin, enz.

Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en kinderen verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de kinderen niet in de weg te staan voor zover beide ouders verder voldoende inspanningen leveren via bijvoorbeeld occasionele bezoeken van de kinderen en zijn moeder aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar België.

Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, voor zover dit hun voorkeur zou genieten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het land waarvan ze de nationaliteit dragen moet verblijven. Niets sluit trouwens uit dat mevrouw, naast houder van de Belgische nationaliteit, ook nog steeds houder is van de Albanese nationaliteit. Ongeacht of ze nog houder is van die nationaliteit is ze in elk geval ook van Albanese origine. In die zin kan de drempel voor mevrouw om gezamenlijk in Albanië te gaan wonen, al dan niet in afwachting van het aflopen of de opheffing van het inreisverbod, ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. De kinderen zijn hoogstwaarschijnlijk de Albanese taal reeds machtig en zijn hoe dan ook nog jong genoeg om zich aan nieuwe leefomstandigheden aan te passen, ongeacht of deze zich zouden voordoen in België of het buitenland. Omwille van deze verschillende mogelijkheden voor betrokkene en zijn gezin wordt het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag ingeschat. Uit niets kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde om de opheffing van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische echtgenoot en de kinderen ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld.

Betrokkene beschikt niet over het recht op binnenkomst, gezien hij nog steeds onder inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst zijn door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1.

Overwegende dat Art. 62 van de wet van 15.12.1980 en de art. 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 de tegenpartij verplichten de administratieve beslissingen formeel te motiveren, in feite zoals in rechte, wat impliceert dat de tegenpartij op al de door verzoeker ingeroepen argumenten moet antwoorden;

Dat de tegenpartij van mening is dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie;

Dat huidige situatie buitengewoon is en de tegenpartij zich tevreden stelt met theoretische beginselen die niet van toepassing zijn voor verzoeker;

Dat verzoeker een aanvraag heeft gedaan voor een gezinshereniging en de tegenpartij van mening is dat dit niet mogelijk is zolang een inreisverbod niet zou zijn nageleefd;

Dat verzoeker het bewijs voorlegt dat op 3 april 2023 de tegenpartij een negatief antwoord heeft gegeven op de vraag van een inreisverbod op het Schengen grondgebied (stuk 2);

Dat dientengevolge de tegenpartij tegenstrijdige informatie verstrekt wat niet overeenstemt met de verplichting van juiste motivatie of gerechtelijke zekerheid;

Dat in elke situatie de tegenpartij geen bijkomende wettelijke voorwaarde mag toevoegen aan de wet: verzoeker bewijst dat geen inreisverbod nog van toepassing was volgens de tegenpartij zelf;

Dat in deze mate de beslissing gebrekkig is qua uitdrukkelijke motivatie.

2.

Overwegende dat volgens de tegenpartij, een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen;

Dat zij nog toevoegt dat een volwassene alleen kan blijven en zelfstandig functioneren; dat er geen afhankelijkheidsverhouding tussen man en vrouw zou zijn;

Dat het niet per se in het belang van de kinderen zou zijn;

Dat de kinderen 6 en 8 jaar oud zijn; Dat de tegenpartij van mening is dat zij gewoon van één van hun ouders nodig hebben en voor het overige, dat ze op hun moeder kunnen rekenen en dat het voldoende is;

Dat de vaderschap van verzoeker ook met afstand kan gebeuren;

Dat tenslotte, volgens de tegenpartij, de familie zich elders zou kunnen vestigen, bij voorbeeld in Albanië daar Mevrouw ook de Albanese nationaliteit heeft in afwachting van het aflopen of de opheffing van het inreisverbod en dat de kinderen zich kunnen aanpassen;

Dat deze redenering zeer simpel is maar geen rekening houdt met het recht van de echtgenote van verzoeker of van de kinderen om met hun man of vader te verblijven en in België te blijven leven;

Dat de tegenpartij geen inmenging van dergelijke aard kan rechtvaardigen;

Dat er lijkt geen evenredigheidstoets te zijn verricht, waarbij rekening wordt gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM alsmede op culturele en sociale ontwikkeling;

Dat het duidelijk is dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de hierbovenvermelde beginselen.

Dat bovendien Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden herinnert, waarvan de omzettingstermijn op 30 april 2006 is verstreken, er in haar preambule aan dat alle burgers van de Unie en hun familieleden automatisch het recht hebben zich vrij te verplaatsen en er vrij te verblijven;

Dat overeenkomstig deze rechtspraak, vooraleer haar beslissing te nemen, het de tegenpartij toekwam de situatie van verzoeker te analyseren op grondige manier door zich op objectieve, betrouwbaar en precieze en geactualiseerde elementen te beroepen en niet gewoon algemene beginselen te herhalen.

Dat Art. 8 is bestemd voor het verzekeren van de ontwikkeling zonder vreemde tussenkomst van de personaliteit van elk individu in de relaties met andere personen (Europees Hof RM, 12 oktober 2006, n° 13178/03, MUBILANZILA MAYEKE et KANIKI MITUNGA t/ België, § 83.)

Dat dit Hof preciseert dat het beginsel van "sociale banden" gelijkgesteld mag worden met de betekenis van het beginsel "privaat leven" voorzien in art. 8 EVRM, die het respect van het gezin maar ook de sociale banden ontwikkeld met andere personen;

Dat uit een arrest dd. 11 februari 1999 de Raad van State heeft geoordeeld dat "de verwijdering van het grondgebied die het verbreken van sociale en affectieve relaties met zich meebrengt, dat verzoekster heeft gemaakt in België sedert haar aankomst zowel t.a.v. van haar schoolgenoten als van haar familie, een onevenwichtige maatregel is t.a.v. het legitieme doel van de Tegenpartij" (R.S., arrest n°78.711, R.D.E., n°102, 1999, p.40);

Dat de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is voor de goeie ontwikkeling van zijn gezin;

Dat met zijn familie in België en de banden die hij er heeft gecreëerd er een schending is van art. 8 EVRM, in tegenstelling tot hetgeen de tegenpartij het voorstelt;

Dat onder privé leven men het recht begrijpt om relaties met andere mensen te creëren, onder andere op affectief vlak, voor het ontwikkelen en de ontluiking van zijn eigen personaliteit;

Dat indien de Staat een inmenging in dit recht wenst te maken het door de wet moet voorzien worden en een legitiem doel viseren; Dat het principe van de proportionaliteit postuleert dat de inmenging het enige middel is om het doel te bereiken;

Dat in ieder geval de bescherming van het privé en familiale leven van mijn cliënte gewaarborgd door art. 8 EVRM in hoofde van de Staat een negatieve verplichting afdwingt (het recht op privé en familiale leven niet te schenden) maar een ook positieve verplichting (maatregelen te nemen om werkelijk de eerbied van het recht op privé en familiale leven te verzekeren) (zie EHRM, Airey t/ Ierland, 9/10/1979, §32; R.v.S., 6/10/1999, n° 82 723, Adm. Publ. Mens., 1999, p. 169).

Dat de bestreden beslissing dientengevolge vernietigd dient te worden."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet;*
- het beginsel van gezag van de handelingen;*
- "het beginsel van behoorlijk bestuur";*
- De legitieme verwachtingen;*

- het rechtszekerheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- artikel 8 EVRM

Er zou tevens sprake zijn van een kennelijke appreciatiefout.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat zij meent dat tegenstrijdige informatie werd verstrekt en dat een bijkomende voorwaarde zou zijn toegevoegd aan de wet. Tevens meent zij dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging zou vormen op het door verzoeker voorgehouden privé- en gezinsleven.

Betreffende de vermeende schending van artt. 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing volkomen terecht wees op het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van twee jaar, haar betekend op 27.01.2020, en dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk en kan geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indienen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwijst hierbij naar de binnenkomstvoorwaarde uit artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;”

Verweerder benadrukt dat verzoeker geenszins betwist dat hem in het verleden een inreisverbod werd opgelegd op 27.01.2020 en dat een aanvraag gezinshereniging kan worden geweigerd omwille van een geldend inreisverbod.

Het betoog van verzoeker komt er op neer dat hij meent dat hij er rechtmatig kon van uitgaan dat er op heden geen geldig inreisverbod meer is, en dit nu “tegenpartij een negatief antwoord heeft gegeven op de vraag van een inreisverbod op het Schengen grondgebied”. Verzoeker verwijst hierbij naar een antwoord in verband met een opzoeking in de SIS II database dd. 03.04.2023.

Verweerder benadrukt vooreerst dat in de bestreden beslissing op deugdelijke wijze wordt vastgesteld dat op het moment van de bestreden beslissing het inreisverbod nog steeds van kracht was.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie maakt hierbij melding van volgende objectieve, door het administratief dossier ondersteunde, elementen:

- op 27.01.2020 werd aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar opgelegd;
- de termijn van een inreisverbod begint volgens het arrest OUHHRAMI pas te lopen vanaf de datum dat verzoeker het grondgebied heeft verlaten;
- verzoeker werd op 19.02.2021 gerepatrieerd naar Albanië;
- op 15.04.2021 meldde verzoeker zich al terug bij de gemeente Grimbergen (zie aankomstverklaring in het administratief dossier);
- op 14.04.2021 reisde verzoeker de Schengenzone binnen via Hongarije, hetgeen blijkt uit de stempels uit het paspoort dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd;
- verzoeker heeft dus, sinds de ingang van het inreisverbod op 19.02.2021, slechts twee maanden het Belgische grondgebied verlaten;
- het inreisverbod is nog steeds van kracht;
- nergens uit het dossier blijkt dat het inreisverbod werd ingetrokken door het bestuur;
- evenmin blijkt uit het dossier dat verzoeker voor de volledige duur van het inreisverbod gevolg heeft gegeven aan de rechtsgevolgen ervan;
- noch blijkt dat verzoeker om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoeker, kort nadat hij werd gerepatrieerd, opnieuw het grondgebied heeft betreden, hetgeen in strijd is met het opgelegde inreisverbod.

Verweerder verwijst naar het arrest OUHHRAMI van het hof van justitie, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin het hof als volgt heeft overwogen:

“42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerplichting wordt opgelegd of vastgesteld”. 44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten. (..)

51 Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

52 Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.”

Verzoekende partij heeft zich aldus trachten te onttrekken aan de gevolgen aan het inreisverbod, zodat enkel maar kan worden gesteld dat de duur van het inreisverbod niet volledig is verstreken en het op heden nog geldt.

Zie in die zin:

“Zoals duidelijk blijkt uit het arrest *Ouhrami* gaat de duurtijd van het inreisverbod pas in na het vertrek van het grondgebied van de lidstaten. Uit punt 45 van voormeld arrest volgt eveneens dat een vreemdeling tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de Europese Unie, nadat hij dit heeft verlaten, niet opnieuw mag betreden en er niet mag verblijven gedurende de duur van het inreisverbod. Verder volgt uit punt 52 dat aan het doel van het inreisverbod afbreuk zou worden gedaan als een vreemdeling zich geheel of ten dele kan onttrekken aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod. Dit is niet alleen het geval als de duur van het inreisverbod zou ingaan of verstrijken terwijl de vreemdeling niet voldoet aan zijn terugkeerverplichting maar ook wanneer de duur van het inreisverbod volledig zou verstrijken wanneer een vreemdeling toch het grondgebied van de Europese Unie verlaat maar daarnaar terugkeert binnen de duur van het inreisverbod. Ook in dat geval kan de vreemdeling zich immers ten dele onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Opdat de duur van het inreisverbod als volledig verstreken kan worden beschouwd is bijgevolg vereist dat de vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven. Bijgevolg is de duur van het inreisverbod geenszins volledig verstreken indien de vreemdeling na zijn vertrek uit de Europese Unie zich binnen de duur van dat inreisverbod opnieuw op het grondgebied van de Europese Unie begeeft.

De Raad wijst er voorts op dat conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn, de verwerende partij de duurtijd van het inreisverbod moet bepalen rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. De Terugkeerrichtlijn voorziet niet in de mogelijkheid tot verlenging van de duurtijd. Bijgevolg begint de duurtijd van het inreisverbod niet opnieuw te lopen wanneer een vreemdeling in strijd met het geldend inreisverbod de Europese Unie toch opnieuw betreedt. Het inreisverbod moet evenwel wel als geschorst worden beschouwd als de vreemdeling in strijd hiermee zich opnieuw bevindt in de Europese Unie. Bijgevolg wordt de looptijd van de termijn tijdelijk onderbroken en loopt deze weer verder zodra de vreemdeling opnieuw het grondgebied van de Europese Unie heeft verlaten.

Toegepast op onderhavig geval is de duur van het inreisverbod beginnen lopen vanaf 6 maart 2018, datum waarop de verzoekende partij gerepatriëerd werd naar Suriname. Bij een ononderbroken verblijf van verzoekende partij buiten het grondgebied van de Europese Unie zou het inreisverbod in maart 2021 eindigen. Verzoekende partij is evenwel in 2019 terug de Europese Unie ingereisd via Nederland. Vanaf dat moment is het inreisverbod geschorst, tot haar uitreis uit de Europese Unie. Er blijkt niet en verzoekende partij voert dit ook niet aan dat zij na haar inreis in 2019 het grondgebied van de Europese Unie nog heeft verlaten. Bijgevolg valt zij nog steeds onder een geldend inreisverbod en kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat de duur van het inreisverbod in maart 2021 verstreken is en zij dus op het moment van haar aanvraag op 29 november 2021 niet meer onder de gelding van een inreisverbod viel.” (R.v.V. nr. 279 940 van 10 november 2022) (eigen markering)

Het kan niet op ernstige wijze worden betwist dat verzoekende partij niet meer onder een geldig inreisverbod valt.

Verzoekende partij stelt echter dat tegenstrijdige informatie werd verstrekt door te verwijzen naar het schrijven dd. 03.04.2023.

Vooreerst merkt verweerder op dat verzoeker niet op ernstige wijze kan voorhouden dat zij de rechtmatige verwachting mocht hebben dat ze niet langer voorwerp zou zijn van een inreisverbod, en dit gelet op het feit dat uit de objectieve elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het Belgisch grondgebied slechts 2 maanden heeft verlaten.

Wat betreft het schrijven van 03.04.2023 waarnaar verzoeker verwijst, laat verweerder gelden dat hieruit niet zonder meer de conclusie kan worden getrokken dat verzoeker op heden niet meer het voorwerp uitmaakt van een geldig inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker verschillende aliassen heeft gebruikt in het verleden, om zo het bestuur proberen te misleiden.

In het schrijven dd. 03.04.2023 staat het volgende te lezen:

"The concerned:

Surname: H.

Given name: L.

(...)

In response to your request from 22.03.2023 on behalf of your client, as mentioned above, we inform you that the concerned person:

(...)

Our consultation in the SIS II database under this identity reveals NO HIT under article 24 of the Schengen Regulation for the purpose of non admission to the Schengen territory (...)"

Verweerder benadrukt ten stelligste dat het inreisverbod dd. 27.01.2020 echter werd opgelegd aan dhr. L. S., hetgeen wel degelijk een alias is van verzoeker.

Verweerder laat gelden dat verzoeker het compleet aan zichzelf heeft te danken dat onder de naam L. H. een NO HIT verscheen, terwijl uit het schrijven dd. 03.04.2023 duidelijk "under this identity" te lezen staat.

Bijgevolg moet ten stelligste worden benadrukt dat verzoeker niet op ernstige wijze kan voorhouden dat hij de rechtmatige verwachting mocht koesteren dat hij op heden niet meer het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod.

De summiere uiteenzetting van verzoeker kan dienaangaande geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verder houdt verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM voor omdat zij meent dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging vormt in zijn gezinsleven.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig" (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

En ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Subsidiair laat verweerder gelden dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing, volkomen terecht en in navolging van de rechtspraak van het hof van justitie, wordt gesteld dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan een gezinslid een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

In de bestreden beslissing wordt op zeer zorgvuldige en omstandige wijze onderzoek gevoerd naar de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker, de kinderen en zijn echtgenote, en dit als volgt:

“Vooreerst wat betreft zijn echtgenote: zoals reeds gesteld, is een afgeleid verblijfsrecht voor een volwassene slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar. In casu blijkt niet dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referent dat deze hem de toekenning van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn echtgenote besloten te trouwen op 06.04.2021 te Kruje, Albanië, toen betrokkene inreisverbod reeds was opgelegd en was ingegaan. Op dat moment waren beide zich er dus van bewust dat het uitbouwen van een gezinsleven in België als gehuwde partners met twee kinderen niet meteen tot de mogelijkheden zouden behoren in afwachting van de afloop van het inreisverbod. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. Zijn echtgenote is een zelfstandige, economisch actieve vrouw die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf en haar kinderen te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Vervolgens wat de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van het kind, in het belang van het kind rekening dient gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Ter staving van de aanvraag van betrokkene werd niets voorgelegd waaruit de buitengewone afhankelijkheid van de kinderen tegenover de vader kan blijken. Zoals reeds werd opgemerkt in de weigeringsbeslissing van 17.03.2023, verbleef betrokkene nooit legaal in het land. Al op 14.06.2012 werd hij op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Betrokkene werd meermaals opgepakt omwille van zijn illegaal verblijf en met het oog op zijn repatriëring werd hij vastgehouden in een gesloten centrum. Uiteindelijk werd betrokkene op 19.02.2021 succesvol gerepatriëerd. Klaarblijkelijk werd hij op een bepaald moment ook vervoegd door zijn echtgenote daar hun huwelijk voltrokken werd op 06.04.2021 en zij ook samen Albanië weer verlieten op 14.04.2021 om vervolgens Hongarije binnen te reizen. Het is niet duidelijk of hij ook vervoegd werd door zijn twee kinderen. De opeenvolgende vasthoudingen tijdens zijn illegaal verblijf in België wijzen er desalniettemin op dat de echtgenote van betrokkene steeds de voornaamste zorgdrager is geweest voor de kinderen. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor haar kinderen te zorgen en dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. De moeder is economisch actief en kan dus, naast de emotionele opvoeding ook materieel voor het kind instaan. Er is dus evenmin sprake van een financiële afhankelijkheid van het gezin ten aanzien van betrokkene. Inmiddels is de referentiepersoon al 6 jaar oud en het oudste kind 8 jaar. De kinderen hebben weliswaar nog zorgen van minstens één van hun beide ouders nodig en zijn nog niet volledig zelfredzaam, maar ze hebben een leeftijd bereikt waarop de continue aanwezigheid van beide ouders niet langer strikt vereist is. In afwachting van het gevolg geven aan de resterende termijn van het inreisverbod, kan de moeder de kinderen de nodige zorgen geven zoals zij dat ook geregeld in het verleden heeft moeten doen. De moeder en de kinderen hebben bovendien de Belgische nationaliteit. Als Belgische kan de echtgenote van betrokkene ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door Kind & Gezin, enz. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en kinderen verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de kinderen niet in de weg te staan voor zover beide ouders verder voldoende inspanningen leveren via bijvoorbeeld occasionele bezoeken van de kinderen en zijn moeder aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd – of de opheffing zou hebben verkregen – en hij legaal kan terugkeren naar België. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, voor zover dit hun voorkeur zou genieten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het land waarvan ze de nationaliteit dragen moet verblijven. Niets sluit trouwens uit dat mevrouw, naast houder van de Belgische nationaliteit, ook nog steeds houder is van de Albanese nationaliteit. Ongeacht of ze nog houder is van die nationaliteit is ze in elk geval ook van Albanese origine. In die zin kan de drempel voor mevrouw om

gezamenlijk in Albanië te gaan wonen, al dan niet in afwachting van het aflopen of de opheffing van het inreisverbod, ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. De kinderen zijn hoogstwaarschijnlijk de Albanese taal reeds machtig en zijn hoe dan ook nog jong genoeg om zich aan nieuwe leefomstandigheden aan te passen, ongeacht of deze zich zouden voordoen in België of het buitenland. Omwille van deze verschillende mogelijkheden voor betrokkene en zijn gezin wordt het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag ingeschat. Uit niets kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.”

Verzoekende partij kan allerminst afbreuk doen aan bovenstaande omstandige motivering door zich in haar inleidend verzoekschrift te beperken tot de stelling dat de aanwezigheid van verzoeker “noodzakelijk is voor de goeie ontwikkeling van zijn gezin”. Verzoekende partij lijkt aldus voorbij te gaan aan de zeer concrete en uitgebreide motieven hieromtrent in de bestreden beslissing.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”
(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om enige hinderpaal aan te tonen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Terwijl in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoekende partij reeds sinds 2012 op het grondgebied verblijft en aldus steeds heeft geweten dat zijn verblijf precair was.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder stelt ten slotte vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. In haar enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole van het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij vraagt in haar aanvraag gezinshereniging aan met haar Belgisch minderjarig kind, de genaamde S. D., volgens de bepalingen van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij besliste dat er, naast de voorwaarden conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ook aan nog andere voorwaarden voldaan moeten worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

De verzoekende partij betwist dat er een geldig inreisverbod zou zijn, zoals de verwerende partij beweert in de bestreden beslissing.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 14 februari 2018 een inreisverbod voor de duur van 2 jaar werd gegeven.

De Raad wijst op het arrest C-225/16 (Ouhrami) van 26 juli 2017 van het Europees Hof van Justitie waarin het Hof als volgt overwogen heeft:

“42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten. (...)

51 Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een

illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

52 Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.”

Zoals duidelijk blijkt uit het arrest *Ouhrami* gaat de duurtijd van het inreisverbod pas in na het vertrek van het grondgebied van de lidstaten. Uit punt 45 van voormeld arrest volgt eveneens dat een vreemdeling tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de Europese Unie, nadat hij dit heeft verlaten, niet opnieuw mag betreden en er niet mag verblijven gedurende de duur van het inreisverbod. Verder volgt uit punt 52 dat aan het doel van het inreisverbod afbreuk zou worden gedaan als een vreemdeling zich geheel of ten dele kan onttrekken aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod. Dit is niet alleen het geval als de duur van het inreisverbod zou ingaan of verstrijken terwijl de vreemdeling niet voldoet aan zijn terugkeerverplichting maar ook wanneer de duur van het inreisverbod volledig zou verstrijken wanneer een vreemdeling toch het grondgebied van de Europese Unie verlaat maar daarnaar terugkeert binnen de duur van het inreisverbod. Ook in dat geval kan de vreemdeling zich immers ten dele onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Opdat de duur van het inreisverbod als volledig verstreken kan worden beschouwd is bijgevolg vereist dat de vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven. Bijgevolg is de duur van het inreisverbod geenszins volledig verstreken indien de vreemdeling na zijn vertrek uit de Europese Unie zich binnen de duur van dat inreisverbod opnieuw op het grondgebied van de Europese Unie begeeft.

De Raad wijst er voorts op dat conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - dat een omzetting vormt van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn - de verwerende partij de duurtijd van het inreisverbod moet bepalen rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. De Terugkeerrichtlijn voorziet niet in de mogelijkheid tot verlenging van de duurtijd. Bijgevolg begint de duurtijd van het inreisverbod niet opnieuw te lopen wanneer een vreemdeling in strijd met het geldend inreisverbod de Europese Unie toch opnieuw betreedt. Het inreisverbod moet evenwel wel als geschorst worden beschouwd als de vreemdeling in strijd hiermee zich opnieuw bevindt in de Europese Unie. Bijgevolg wordt de looptijd van de termijn tijdelijk onderbroken en loopt deze weer verder zodra de vreemdeling opnieuw het grondgebied van de Europese Unie heeft verlaten.

Toegepast op onderhavig geval is de duur van het inreisverbod beginnen lopen vanaf 19 februari 2021, datum waarop de verzoekende partij gerepatriëerd werd naar Albanië. Bij een ononderbroken verblijf van verzoekende partij buiten het grondgebied van de Europese Unie zou het inreisverbod in februari 2023 eindigen. De verzoekende partij heeft zich op 15 april 2021 echter reeds terug aangemeld in België. Vanaf dat moment is het inreisverbod geschorst, tot haar uitreis uit de Europese Unie. Er blijkt niet en de verzoekende partij voert dit ook niet aan dat zij na haar inreis in 2021 het grondgebied van de Europese Unie nog heeft verlaten. Bijgevolg valt zij nog steeds onder een geldend inreisverbod en kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat de duur van het inreisverbod verstreken is en zij dus op het moment van haar aanvraag niet meer onder de gelding van een inreisverbod viel.

Het feit dat de verwerende partij in een brief (stuk 2 bij het verzoekschrift) aan de verzoekende partij volgens haar zou hebben laten weten dat zij niet onder enig inreisverbod zou vallen doet hier niets aan af. Bovendien blijkt uit dit stuk 2, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in de nota met opmerkingen, helemaal niet dat de verzoekende partij zeker niet onder enig inreisverbod zou vallen, maar enkel dat op de naam die de verzoekende partij daar had opgegeven geen inreisverbod bekend was. Er wordt expliciet in dit stuk vermeld dat *“Our consultation in the SIS II database under this identity reveals NO HIT under article 24 of the Schengen Regulation for the purpose of non admission to the Schengen territory.”* Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen heeft de verzoekende partij echter gebruik gemaakt van verschillende aliassen. De verwerende partij heeft in dit stuk dus helemaal niet verklaard dat er voor de persoon van de verzoekende partij geen enkel inreisverbod zou gelden, maar enkel voor de identiteit die de verzoekende partij zelf had opgegeven bij haar vraag. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze als volgt motiveerde:

*“Uit administratief dossier blijkt dat op 27.01.2020 een inreisverbod werd opgelegd aan betrokkene door de Belgische autoriteiten, dat inhoudt dat betrokkene voor de erin bepaalde termijn van twee jaar het verblijf en de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden. In dit kader dient opgemerkt te worden dat de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (cfr. arrest *Ouhrami*, Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017, arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 van de RvS).*

Betrokkene werd op 19.02.2021 gerepatrieerd naar Tirana, Albanië. Op 15.04.2021 meldde hij zich reeds terug aan in België; hij liet een aankomstverklaring optekenen te Grimbergen. Uit het paspoort dat betrokkene voor onderhavige aanvraag overlegt, blijkt dat hij Albanië op 14.04.2021 heeft verlaten en op diezelfde dag de Schengenzone inreisde via Hongarije. Uit administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene sindsdien het Rijk verlaten heeft. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat het inreisverbod dat inging op 19.02.2021, niet gerespecteerd werd voor de opgelegde termijn aangezien betrokkene slechts minder dan twee maanden het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Het inreisverbod is dus nog steeds van kracht. Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd voor de volledige termijn van twee jaar en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.”

De verwerende partij motiveert verder in de bestreden beslissing als volgt over de bijzondere afhankelijkheidsband die de verzoekende partij volgens haar niet zou hebben met haar minderjarige kinderen en de minderjarige referentiepersoon in het bijzonder:

“Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er ligt niets voor wat op een dergelijke afhankelijkheid zou kunnen wijzen. Betrokkene vormt momenteel een gezin met zijn Belgische echtgenote H. B. (RR. (...)), zijn oudste minderjarig kind S. L. (RR. (...)) en zijn jongste minderjarig kind S. D. (RR. (...)), tevens ook de referentiepersoon in onderhavige aanvraag gezinshereniging).

Vooreerst wat betreft zijn echtgenote: zoals reeds gesteld, is een afgeleid verblijfsrecht voor een volwassene slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar. In casu blijkt niet dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referent dat deze hem de toekenning van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn echtgenote besloten te trouwen op 06.04.2021 te Kruje, Albanië, toen betrokkene inreisverbod reeds was opgelegd en was ingegaan. Op dat moment waren beide zich er dus van bewust dat het uitbouwen van een gezinsleven in België als gehuwde partners met twee kinderen niet meteen tot de mogelijkheden zouden behoren in afwachting van de afloop van het inreisverbod. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. Zijn echtgenote is een zelfstandige, economisch actieve vrouw die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf en haar kinderen te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht.

Vervolgens wat de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van het kind, in het belang van het kind rekening dient gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Ter staving van de aanvraag van betrokkene werd niets voorgelegd waaruit de buitengewone afhankelijkheid van de kinderen tegenover de vader kan blijken. Zoals reeds werd opgemerkt in de weigeringsbeslissing van 17.03.2023, verbleef betrokkene nooit legaal in het land. Al op 14.06.2012 werd hij op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Betrokkene werd meermaals opgepakt omwille van zijn illegaal verblijf en met het oog op zijn repatriëring werd hij vastgehouden in een gesloten centrum. Uiteindelijk werd betrokkene op 19.02.2021 succesvol gerepatrieerd. Klaarblijkelijk werd hij op een bepaald moment ook vervoegd door zijn echtgenote daar hun huwelijk voltrokken werd op 06.04.2021 en zij ook samen Albanië weer verlieten op 14.04.2021 om vervolgens Hongarije binnen te reizen. Het is niet duidelijk of hij ook vervoegd werd door zijn twee kinderen. De opeenvolgende vasthoudingen tijdens zijn illegaal verblijf in België wijzen er desalniettemin op dat de echtgenote van betrokkene steeds de voornaamste zorgdrager is geweest voor de kinderen. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor haar kinderen te zorgen en dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. De moeder is economisch actief en

kan dus, naast de emotionele opvoeding ook materieel voor het kind instaan. Er is dus evenmin sprake van een financiële afhankelijkheid van het gezin ten aanzien van betrokkene.

Inmiddels is de referentiepersoon al 6 jaar oud en het oudste kind 8 jaar. De kinderen hebben weliswaar nog zorgen van minstens één van hun beide ouders nodig en zijn nog niet volledig zelfredzaam, maar ze hebben een leeftijd bereikt waarop de continue aanwezigheid van beide ouders niet langer strikt vereist is. In afwachting van het gevolg geven aan de resterende termijn van het inreisverbod, kan de moeder de kinderen de nodige zorgen geven zoals zij dat ook geregeld in het verleden heeft moeten doen. De moeder en de kinderen hebben bovendien de Belgische nationaliteit. Als Belgische kan de echtgenote van betrokkene ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door Kind & Gezin, enz.

Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en kinderen verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de kinderen niet in de weg te staan voor zover beide ouders verder voldoende inspanningen leveren via bijvoorbeeld occasionele bezoeken van de kinderen en zijn moeder aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar België.

Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, voor zover dit hun voorkeur zou genieten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het land waarvan ze de nationaliteit dragen moet verblijven. Niets sluit trouwens uit dat mevrouw, naast houder van de Belgische nationaliteit, ook nog steeds houder is van de Albanese nationaliteit. Ongeacht of ze nog houder is van die nationaliteit is ze in elk geval ook van Albanese origine. In die zin kan de drempel voor mevrouw om gezamenlijk in Albanië te gaan wonen, al dan niet in afwachting van het aflopen of de opheffing van het inreisverbod, ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. De kinderen zijn hoogstwaarschijnlijk de Albanese taal reeds machtig en zijn hoe dan ook nog jong genoeg om zich aan nieuwe leefomstandigheden aan te passen, ongeacht of deze zich zouden voordoen in België of het buitenland. Omwille van deze verschillende mogelijkheden voor betrokkene en zijn gezin wordt het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag ingeschat. Uit niets kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde om de opheffing van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische echtgenoot en de kinderen ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld.”

De verzoekende partij is het niet eens met deze belangenafweging en meent dat deze redenering te simpel is. Ze stelt dat ze een recht heeft om in België te verblijven met haar echtgenote en kinderen. De verzoekende partij stipt aan dat haar aanwezigheid op het grondgebied noodzakelijk is voor de goede ontwikkeling van haar gezin.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar betoog volledig voorbijgaat aan de realiteit van het bestaan van een inreisverbod.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing geheel terecht naar het bestaan van het inreisverbod, de impact hiervan op verzoeker en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin heel duidelijk wordt aangegeven dat een inreisverbod wel degelijk een impact heeft op een aanvraag tot gezinshereniging. Daarnaast citeert de verwerende partij verder nog uit het arrest C-82/16 van 8 mei 2018 waaruit blijkt dat er een afweging dient te gebeuren van de afhankelijkheidsverhouding ten aanzien van de referentiepersoon, in casu het Belgisch minderjarig kind. Zo motiveert de verwerende partij: “Vervolgens wat de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van het kind, in het belang van het kind rekening dient gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).”

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden is er in casu geen absoluut recht om in België te verblijven op grond van zijn gezinsleven. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu kan niet worden betwist dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat het verder uitbouwen van hun gezinsleven in België precair was. De verzoekende partij stond immers al onder een inreisverbod op het moment dat hij in Albanië huwde. Hij wist heel goed dat hij op dat moment niet toegelaten was op het Belgisch grondgebied en dat het uitbouwen van een gezinsleven in België niet toegelaten was voor de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij heeft dit compleet genegeerd en is naar België gereisd om daar een gezinsleven uit te bouwen.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat het inreisverbod slechts een duur van 2 jaar heeft. Er is dus slechts sprake van een tijdelijke onmogelijkheid om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen. In de bestreden beslissing wordt op een zeer omstandige wijze gemotiveerd hoe de verzoekende partij en haar gezin die tijdelijke periode kunnen overbruggen zonder dat hun gezinsleven op een helling komt te staan. Er

wordt in de bestreden beslissing ook omstandig gemotiveerd vanuit het oogpunt van het hoger belang van het kind.

Door louter aan te geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij en enkel te poneren dat haar aanwezigheid op het grondgebied noodzakelijk is voor de goede ontwikkeling van het gezin toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling die de verwerende partij heeft gemaakt in het licht van de rechtspraak van het Hof van justitie en van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU, kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU